

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Kopečkovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. H.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2025, č. j. JMK 115201/2025, sp. zn. S-JMK 38293/2025 OSPŽ-Siv,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2025, č. j. JMK 115201/2025, sp. zn. S-JMK 38293/2025 OSPŽ-Siv, kterým žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“), změnil výrok I. rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice (dále jen „*městský úřad*“) ze dne 30. 6. 2025, č. j. SLP-KT/55619-25/VyZ, sp. zn. SLP-KT/7961-2024/KRM, tak, že z textu „v prostorách spěšného

vlaku“ se vypouští slovo „spěšného“, a ve zbytku podle § 90 odst. 5 správního řádu napadené rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

2. Městský úřad uznal prvostupňovým rozhodnutím žalobce vinného ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 22. 3. 2024 od 17.44 hod do 18.00 hod v prostorách spěšného vlaku během jízdy ze stanice Brno hlavní nádraží do stanice Náměšť nad Oslavou, při průjezdu místa železniční tratě mezi Ostopovicemi a Střelicemi, rukou sahal na vlasy a rameno nezletilé (dále jen „poškozená“), přičemž jí řekl: „to je ale pěkný copánek“, a že se mu copánek líbí, čímž úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání.

I. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné a obvinění jsou nepravdivá. Celá věc působí jako zneužívání pravomocí správním orgánem, jehož cílem je udělat ze žalobce viníka a přinutit jej platit pokuty.
4. Žalobce uvádí, že tvrzení poškozené nejsou pravdivá. Jde o ničím nepodložená obvinění, neboť nebyl předložen žádný důkaz, který by prokazoval, že se měl poškozené fyzicky dotýkat. Žalobce zdůrazňuje, že pouhá komunikace s jinými lidmi není závadným jednáním a každý má právo s ostatními hovořit a seznamovat se. Žalobce rovněž namítá, že nezletilí nemohou „využívat svého věku“ aby předkládali nepravdivá tvrzení. Uvádí, že v dnešní době se lze setkat s nevhodným či agresivním chováním nezletilých vůči dospělým i mezi sebou navzájem.
5. Žalobce namítá, že postup správního orgánu považuje za zneužití pravomoci, neboť mu byla uložena pokuta za skutek, který postrádá jakýkoli racionální základ. Takový postup podle žalobce poškozuje důvěru veřejnosti v činnost správních orgánů, neboť vyvolává dojem, že rozhodování není nestranné a sleduje jiný než zákonný účel. Žalobce považuje postup městského úřadu a jednání úřední osoby v dané věci za neodborné a zatížené pochybeními. Městský úřad se nevypořádal s rozpory ve výpovědích, nesprávně hodnotil důkazy a rozhodl bez dostatečného zjištění skutkového stavu. Žalobce má za to, že úřednice nepostupovala objektivně ani nestranně, což zpochybňuje zákonnost celého řízení. Celé řízení působí účelovým dojmem, jehož cílem je poškodit jej a neoprávněně od něj vymoci částku 6 000 Kč. Městský úřad rozhodoval v rozporu se zásadami spravedlivého procesu.
6. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že se měl dopustit hrubého jednání. Tvrdí, že takový skutek se nestal a že nikdy fyzicky nezasahoval do osobní integrity poškozené a nijak se jí nedotýkal. Podle žalobce poškozená ani svědkyně nepředložily žádný přesvědčivý a věrohodný důkaz, který by jejich tvrzení podporoval. Protože nezletilé osoby mohou uvádět i nepravdivé skutečnosti, je třeba jejich výpověď hodnotit obezřetně.
7. V doplnění žaloby žalobce uvedl, že městský úřad nesprávně vyhodnotil věrohodnost poškozené, neboť její výpověď vykazuje podstatné rozpory. Zatímco v jedné verzi tvrdí, že ve vlaku seděly se svědkyní vedle sebe, v jiné uvádí, že seděli naproti sobě čelem. Tyto rozpory, s nimiž se městský úřad nevypořádal, zásadně zpochybňují celou výpověď. Za situace, kdy existují odlišné verze skutku, nelze výpovědi poškozené a svědkyně považovat za konzistentní ani věrohodné. Pokud městský úřad z těchto výpovědí dovodil závěr o jeho vině, jde podle žalobce o nesprávné hodnocení důkazů.

8. Žalobce rovněž namítá, že městský úřad se opíral o tvrzení údajného svědka, jehož totožnost nebyla nikdy zjištěna. Podle žalobce není ve spise jediná informace umožňující identifikaci této osoby, a proto není možné ověřit, zda svědek vůbec existuje. Městský úřad tak podle žalobce vycházel z tvrzení, která nejsou doložena.
9. Žalobce má za to, že povinnost doložit tvrzené skutečnosti leží na osobě, která je uvádí. V daném případě však poškozená ani svědkyně nepředložily žádný důkaz, který by jejich tvrzení podpořil. Podle žalobce tak nebylo provedeno dostatečné dokazování a skutkový stav nebyl zjištěn v rozsahu, který zákon vyžaduje.
10. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný nevysvětlil rozpory ve výpovědích a že není prokázáno, zde se vůbec nacházel ve vlaku či zda se dopustil jakéhokoli protiprávního jednání. V dalších podáních žalobce setrval na své argumentaci a doplnil, že nemá zrzavé vlasy.
11. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního postoje žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, nemá pochybnosti o pravdivosti výpovědi poškozené a svědkyně. Nezletilá byla z jednání žalobce otřesena, v době incidentu jí bylo pouze 15 let. Jednání žalobce, který jí sahal ve vlaku na vlasy a poté jí sjížděl rukou po rameni dolů představuje jiné hrubé jednání, které narušuje občanské soužití a současně porušuje zájmy společnosti (zejména čest a důstojnost občana, jeho zdraví a pokojný život). Žalobce negativně zasáhl do osobního a intimního prostoru nezletilé dívky. Takové jednání není přípustné a je společensky škodlivé.
13. Žalovaný dále poukazuje na to, že žalobce vznesl v průběhu správního řízení námitku podjatosti oprávněné úřední osoby. O této námitce bylo rozhodnuto dne 3. 6. 2025, pod sp. zn. SLP-KT/7961-2024/KRM, č. j. SLP-KT/47665-25/VOP, tak, že nebyla shledána podjatost úřední osoby. Žalovaný se důrazně ohradil proti tvrzení žalobce, že jedná s úmyslem jej poškodit a obohatit se o 6 000 Kč. Zároveň zdůrazňuje, že pokuta byla žalobci uložena v dolní polovině zákonného rozpětí sankce, neboť za spáchání uvedeného přestupku lze uložit pokutu až do výše 20 000 Kč.
14. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo, u něhož rovněž zdůraznil, že v řízení prověřoval i pochybnosti vznesené žalobcem ohledně vlaků odjíždějících z Brna. V 17.44 hod skutečně odjížděl z Brna právě žalobcem zmiňovaný rychlík R 625 Rožmberk, kterým jezdívá, což odpovídá i popisu poškozené, která z Brna odjížděla tímto vlakem. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

15. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68

a
s. ř. s.).

§

70

16. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Ve věci proběhlo jednání.
18. Žalobce měl dne 22. 3. 2024 v době od 17.44 hod do 18.00 hod ve vlaku jedoucím ze stanice Brno hlavní nádraží do stanice Náměšť nad Oslavou, při průjezdu úsekem železniční tratě mezi obcemi Ostopovice a Střelice, rukou sahat na vlasy a rameno nezletilé poškozené. Současně jí měl sdělit: „To je ale pěkný copánek,“ a že se mu její copánek líbí. Tímto jednáním se žalobce úmyslně dopustil přestupku narušení občanského soužití spočívajícího v jiném hrubém jednání vůči jiné osobě.
19. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4. zákona o některých přestupcích (přestupky proti občanskému soužití) *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.*
20. Mezi účastníky řízení je předně sporu o skutkový stav, jak byl správními orgány zjištěn. Žalobce namítá, že se nedopustil jednání popsaného ve výroku rozhodnutí městského úřadu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgány svůj závěr, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedeného přestupku, opřely o důkazy, které spočívaly ve výpovědích (poškozené, svědkyně a žalobce). Žalobce v této souvislosti jednak zpochybňuje věrohodnost výpovědi poškozené a svědkyně. Dále správní orgánům vytýká, že rozhodnutí o přestupku neopřely o další důkazy (např. fotografie, video či jízdenka), které by obsah výpovědi poškozené a svědkyně potvrdily.
21. Soud se proto zabýval tím, zda je závěr městského úřadu o spáchání přestupku žalobcem dostatečně skutkově podložen a zda se opírá o správné hodnocení důkazů v případech „tvrzení proti tvrzení“, jako je tomu i v nyní posuzované věci.
22. V řízení o přestupku je třeba zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Podle ustálené judikatury správních soudů není nezbytně nutné, aby měl správní orgán, vychází-li z výpovědí, k dispozici další důkazy (kupř. obrazové nebo zvukové záznamy). Často to ani není objektivně možné právě v případech incidentů typu hrubého jednání (tu nečekaný dotyk jiné osoby zezadu v dopravním prostředku). Pro vytvoření skutkových závěrů správního orgánu o průběhu děje je podstatná právě míra věrohodnosti dostupných důkazů, tedy konzistentnost výpovědí a dalších souvisejících okolností vyplývajících ze specifik každého případu. Vede-li provedené dokazování k rozporným verzím skutkového děje, správní orgán je povinen přezkoumatelně vysvětlit, jak se s rozpory vypořádal a z jakých důvodů se přiklonil k jednomu z tvrzení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, či ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30). V případech, kdy proti sobě stojí protichůdná tvrzení, správní orgán musí pečlivě vyhodnotit jejich věrohodnost a přesvědčivě vysvětlit, podle jakých kritérií jednotlivé výpovědi hodnotil. Toto hodnocení musí být provedeno při striktním respektu k principu presumpce nevinny. Nelze opomenout ani objektivní pochybnost o možné zainteresovanosti svědka na výsledku řízení, zejména pokud je jeho výpověď jediným přímým důkazem o vině účastníka

řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2022, č. j. 6 As 101/2022-32, č. 4391/2022 Sb. NSS, náleží Ústavního soudu ze dne 22. června 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, N 119/81 SbNU 853, zejména bod 44).

23. Namítá-li žalobce, že se hrubého jednání nedopustil a že si poškozená a svědkyně „vše vymyslely“, míří tím právě do hodnocení věrohodnosti jejich výpovědí správními orgány ve světle právě shrnutých kritérií. Soud však žalobci nemůže přisvědčit.
24. V rámci ústního projednání přestupku poškozená dne 29. 5. 2025 po příslušném poučení ohledně pravdivosti její výpovědi, uvedla, že spolu se svědkyní (její kamarádkou) jely z Brna vlakem pozdějším spojem, ale už si nepamatovala přesný čas. Nešlo o kupé, ale o otevřené uspořádání sedadel, kdy dvě osoby seděly naproti sobě v řadách vedle sebe. Svědkyně seděla směrem do uličky, za ní byly dveře, na ně však neviděla. Kamarádka seděla vedle ní. Povídal si, ve vlaku byl značný pohyb osob. V určitém okamžiku pocítila, že jí někdo sahá na cop; uvedla, že měla vlasy spletené do copu. Dotyčný zároveň pronesl, že má hezký cop. Poškozená uvedla, že si toho zpočátku vůbec nevšimla, neboť k ní osoba přistoupila zezadu. Následně ji dotyčný pohladil po pravém rameni. Popsala, jak se poté rychle odsunula ke své kamarádce. Události si všiml pán sedící naproti přes uličku, který se jí dotázal, zda se něco nestalo. Poškozená byla v šoku, a proto na jeho otázku ani neodpověděla. Muž, který na ni sahal, následně odešel uličkou dopředu a přisedl si k jiné cestující. Poškozená poté slyšela, že se i tam odehrál nějaký incident, neboť paní sedící naproti uvedené cestující mu říkala, aby ji nechal. Poškozená dále uvedla, že událost původně nechtěla řešit, protože byla v šoku a nechápala, co se stalo. Kamarádka jí však na sociální síť Instagram zaslala informaci o tom, že tentýž muž měl obtěžovat více osob v Třebíči. V tu chvíli o celé věci informovala svou matku.
25. K otázce identifikace sdělila, že si není jistá, zda by muže poznala osobně, nicméně na fotografiích zveřejněných na Instagramu byl muž oblečen stejně, zejména měl stejnou bundu a čepici. Poškozená následně při osobní konfrontaci žalobce identifikovala. Uvedla, že vlakem musí pravidelně dojíždět do školy. Na dotaz, zda mělo jednání žalovaného sexuální podtext, odpověděla, že neví, neboť byla v daný okamžik velmi rozrušená; při výpovědi měla slzy v očích.
26. Na otázku žalobce, proč věc oznámila, když nějaké pohlazení není hrubé jednání, „*jemně jsem se dotknul, jemně a citlivě*“, odpověděla, že jí to bylo velice nepříjemné, doteky směřovaly po vlasech a poté na rameno, a že se bála o události komukoli říct.
27. Pokud jde o svědeckou výpověď její kamarádky, ta v rámci ústního projednání přestupku dne 29. 5. 2025 vypověděla, že s poškozenou seděly ve vlaku, poškozená seděla vedle ní a ona u okna. Během jízdy si všimla muže (žalobce), který začal sahat poškozené na vlasy, konkrétně na copánek, a přitom pronesl, že si nevšiml, že má tak pěkný copánek. Muže si všiml i cestující sedící naproti přes uličku, který jej napomenul, aby je nechal na pokoji. Na to muž odešel, přisedl si k jiné osobě a svědkyně následně zaslechla, že jej další cestující také žádá, aby je nechal být. Na dotazy městského úřadu svědkyně popsala, že viděla, jak muž uchopil poškozené copánek a sjel rukou po jejím pravém rameni směrem dolů, přičemž svůj komentář zopakoval. Uvedla, že muž stál za poškozenou. Popsala také rozmístění sedadel tak, že seděly v otevřeném oddíle, nikoli v kupé; ona seděla u okna, poškozená směrem do uličky a byla k ní pootočená. K reakci poškozené svědkyně uvedla, že poškozená byla vyděšená a poté začala plakat. Svědkyně sama nevěděla, jak má na situaci reagovat. K rozsahu

dotyku uvedla, že muž dosáhl zhruba k úrovni jejího lokte, od copánku směrem na rameno a část paže.

28. Svědkyně následně asi dva dny po události viděla na sociální síti Instagram příspěvek, ve kterém bylo uvedeno, že se v Třebíči pohybuje muž obtěžující cestující. Fotografie zaslala poškozené, která ji předala své matce. Svědkyně muže na fotografii poznala a později jej viděla i osobně v Třebíči. Popsala jej jako muže se zrzavými vlasy, s brýlemi a žlutou bundou s obrázky, kterou měl mít na sobě i v den, kdy jej v Třebíči znovu spatřila. Na dotaz, zda slyšela ještě něco dalšího ve vlaku, uvedla, že slyšela, jak muž opakovaně mluví, a následně zaslechla další cestující, která jej upozorňovala, aby ji nechal být. Svědkyně při osobní konfrontaci žalobce identifikovala.
29. Na otázku žalobce, proč věc oznamovala, když „o nic vážného nešlo“, poškozená odpověděla, že podle jejího názoru „nemá nikdo právo sahat na cizí osoby“. Při této části výpovědi svědkyně plakala.
30. Žalobce na závěr ústního jednání před městským úřadem uvedl, že celou situaci považuje spíše za nedorozumění. Dále uvedl, že si již v minulosti mnohokrát popovídal s různými dívkami, které to podle jeho slov často ocenily, a nikdy z toho nevyplýval žádný problém. Zdůraznil, že se ze zadu nikoho nedotýká, neboť to není jeho styl, a pokud se někoho dotkne, tak zepředu. Podle jeho názoru není na seznamování nic špatného. Na dotaz správního orgánu, zda byl někdy trestán, žalobce odpověděl, že nikoli, označil se za pohodového a nekonfliktního člověka a dodal, že by na nikoho nesáhl, zejména ne na intimní místa, to by nikdy neudělal.
31. Soud má předně za to, že výpověď poškozené a svědkyně se shodují v popisu jednání žalobce i celé situace. Jejich výpovědi jsou konzistentní, a to i s ohledem na obsah úředních záznamů v nichž je zachyceno oznámení, které poškozená učinila na Policii ČR dne 12. 4. 2024, kde popisovala i z jakého nástupiště v Brně a v kolik hodin odjížděla (nástupiště 5 kolej vpravo, rychlík odjíždějící v 17.44 hod).
32. Obě dívky shodně vypověděly, že seděly ve vlaku tak, že svědkyně seděla u okna a poškozená seděla vedle ní; poškozená byla otočená k svědkyni a povídaly si. Seděly tedy vedle sebe, otočené čelem k sobě (protože si povídaly), nikoli naproti sobě. V tomto popisu situace ve vlaku soud na rozdíl od žalobce nespatřuje žádné rozpory. Poškozená tedy seděla natočena zády k uličce, když někdo začal sahat na její cop a říkat, že má hezký copánek, a poté sjíždět dotykem ruky přes rameno po její paži. Uvedený popis události doplnila poškozená ukázkou, jakým způsobem na ni žalobce sahal. Poškozená se rychle odsunula ke svědkyni.
33. Pokud jde o svědkyni, ta seděla čelem k poškozené, a proto viděla žalobce v uličce i to, jak se choval. Její popis události odpovídá popisu poškozené. Svědkyně viděla, jak žalobce sahá poškozené na vlasy, jak ji vzal za copánek, a jak sjížděl rukou po pravém rameni dolů a u toho říkal: „*Já jsem si předtím nevšiml, že máš takový pěkný copánek.*“ Poškozená i svědkyně shodně popsaly i reakci poškozené na jednání žalobce, tedy že se odtáhla a byla vyděšená. Obě pak shodně popsaly, že poté, co je oslovil pán sedící přes uličku s dotazem, jestli se něco stalo, žalobce odešel uličkou dopředu. Při výpovědi a při osobní konfrontaci s otázkami žalobce byly nadto obě dívky rozrušené a plakaly (protokol o ústním projednání přestupku ze dne 29. 5. 2025).

34. Zatímco výpovědi poškozené a svědkyně se po celou dobu shodují, žalobcova verze se naopak během řízení o přestupku měnila. A to je z hlediska hodnocení věrohodnosti jednotlivých výpovědí podle soudu zcela zásadní.
35. Žalobce při ústním projednání přestupku v reakci na výpověď poškozené doslova uvedl, že „nějaké pohlazení není hrubé jednání“ a že se poškozené „jemně a citlivě dotknul“. Zároveň se jí dotázal, proč věc oznámila, pokud o nic vážného nešlo. Stejným způsobem reagoval i na výpověď svědkyně, když se jí zeptal, proč věc podává, když „to nebylo nic vážného“. Ve svém závěrečném vyjádření při ústním projednání přestupku žalobce události nikterak nezpochybnil. Celou situaci označil za nedorozumění a vysvětloval, že si již mnohokrát s dívkami povídal a ty podle něj jeho chování často ocenily a nebyl s tím nikdy problém.
36. Pokud žalobce až následně, po ústním projednání přestupku začal ve svých podáních tvrdit, že se ničeho nedopustil, že ve vlaku uvedeného spoje vůbec nejel a že obvykle cestuje jiným spojem, jde ve světel jeho předchozích vyjádření o procesní obranu, která není konzistentní s jeho předchozí výpovědí, a tudíž nepředstavuje věrohodnou verzi události, která by dostatečně zpochybnila výpověď poškozené a svědkyně. Žalovaný proto nepochybil, pokud k ní přistoupil pouze jako k procesní obraně žalobce a jeho tvrzení hodnotil v kontextu všech dosavadních výpovědí. Pokud žalobce začal událost i její dopad na poškozenou bagatelizovat, i s tím se žalovaný vyrovnal jako s procesní obranou, která však tvrzení poškozené a svědkyně nevyvrátila. Rovněž městský úřad zdůraznil, že ve vztahu k nezletilé, které bylo v době incidentu 15 let, jde o jednání, které působí paniku a strach. Tomu odpovídá i průběh jednání před městským úřadem zachycený v protokole, z něhož je zřejmé, že pro obě dívky byla konfrontace se žalobcem velmi nepříjemná, neboť obě plakaly v části jednání, kdy žalobce v jejich přítomnosti uváděl, že „nešlo o nic vážného“ a že „nějaké pohlazení není hrubé jednání“.
37. Pokud žalobce nyní namítá, že se uvedeného jednání vůbec nedopustil a že v daném vlaku ani nejel, takto uplatněná procesní obrana je jistě přípustná, avšak po stránce skutkové není sto zpochybnit obsah výpovědí poškozené a svědkyně. Pokud jde o identifikaci spoje (rychlík R 652 Rožmberk), kterým všichni účastníci incidentu jeli, tím se žalovaný dostatečně zabýval na str. 8 napadeného rozhodnutí.
38. Soud dále k obraně žalobce, že se nedopustil hrubého jednání a nikoho „fyzicky nenapadl“, uvádí, že § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích představuje tzv. zbytkové ustanovení, které subsumuje všechna hrubá jednání neupravená v ostatních bodech daného ustanovení; viz použití slovního spojení *jiné hrubé jednání*. Formy hrubého jednání výslovně uvedené v bodech 1 až 3 § 7 písm. c) zákona o některých přestupcích představují *vybrouzování újmou na zdraví, nepravdivé obvinění z přestupku a schválnost*. Bod 4 § 7 písm. c) zákona o některých přestupcích upravuje skutkovou podstatu přestupku, pod kterou lze podřadit hrubá jednání, která nejsou výslovně uvedena v předchozích bodech. Tato jednání však zároveň slouží i jako určité vodítko pro rozlišení mezi jednáním, které je pouze nevhodné a jednáním hrubým, které již překračuje rámec pouhé nevhodnosti chování v mezilidských vztazích. Podle komentářové literatury „[...] jiným hrubým jednáním narušujícím občanské soužití je tak např. dle NSS 2 As 84/2009 *vybrouzování jinou újmou než újmou na zdraví, pomlouvání nebo vydírání za podmínky, že nejde o trestný čin. Může jít však také o strkanice, použití pepřového spreje, házení vajec či shnilé zeleniny, nebo dokonce pevných předmětů, nejde-li už o trestný čin výtržnictví dle § 358 tr. zákoníku (Potměšil, Jamborová, s. 324), nakopnutí menší intenzity, zatahání za vlasy nebo úder pěstí do obličeje (NSS 9 As 73/2018), šikanu, ať už spojenou s agresivitou obrannou či užitkovou*

(např. odcizování svačín spolužákům), popř. kyberšikanu (např. tzv. happy slapping), harassment či stalking (např. v podobě zasílání sexuálně nevhodných SMS zpráv), nejde-li o trestný čin. Za hrubé jednání se podle judikatury NSS považuje např. uchopení druhé osoby oběma rukama za klopky bundy v oblasti krku ve snaze si ji přitáhnout k sobě (NSS 2 As 29/2017), dále např. pokud pachatel jako kolemjdoucí úmyslně udeří do střechy auta a způsobí v ní prohlubeň (KS Ostrava 20 A 17/2016). Jako hrubé jednání NSS shledal i jednání řidičky, která po natankování na čerpací stanici zjistila, že nemá peněženku, a odjezd z čerpací stanice si vynutila najížděním na zaměstnance stanice, který jí v odjezdu bránil (NSS 9 As 221/2016, ale dále srov. s NS 8 Tdo 1376/2018). V porovnání s uvedenými situacemi nelze za hrubé jednání považovat pouze to, že obviněný zavolal na tísňovou linku 158 kvůli podezření, že by jeho bývalá partnerka při předání dítěte mohla být pod vlivem alkoholu (NSS 6 As 68/2020).“ (Strakoš, J.: Zákon o některých přestupcích. Praktický komentář. Wolters Kluwer, 2023). „Občanské soužití jako neurčitý právní pojem můžeme definovat jako určitý souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé. Hrubé jednání můžeme definovat jako jednání, které má schopnost obrozit nebo porušit zájem uvedený v § 7 a současně narušit občanské soužití. To znamená překročit rámeček výše uvedených ustálených jednání a pravidel.“ (JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, bod 17). Hrubého jednání se tudíž nedopouští pouze ten, kdo fyzicky napadne jinou osobu. V právním i společenském smyslu zahrnuje „jiné hrubé jednání“ celou škálu projevů, které svou intenzitou, povahou a dopady narušují občanské soužití, aniž by nutně muselo dojít k násilí. Nevyžádaný fyzický dotyk zasahující do osobního prostoru nepochybně může naplňovat i znak hrubého jednání. Žalobce má jistě právo komunikovat s jinými osobami a navazovat sociální kontakt, avšak nesmí tak činit způsobem zasahujícím do práv druhých osob. Nevhodné a nevyžádané dotyky nelze považovat za společensky přijatelné ani omluvitelné.

39. Podle soudu tak správní orgány nepochybily, pokud jako hrubé jednání vyhodnotily již výše popsané jednání žalobce vůči nezletilé dívce. Okolnost, že nešlo o „fyzické napadení“ ve smyslu použití silové převahy nic nemění na nepřijatelnosti jednání žalobce. Žalovaný správně vyhodnotil, že jednání žalobce je společensky škodlivým protiprávním jednáním, které svou intenzitou naplnilo znaky přestupku proti občanskému soužití. Za hranici pouhé nevhodnosti se nachází již samotný nevyžádaný fyzický kontakt zasahující do tělesné integrity jiné osoby; intenzita nevhodnosti je v tomto případě zvýšena okolností, že žalobce zezadu sahal na neznámou nezletilou dívku, která zcela pochopitelně musela být takovým jednáním velmi překvapena a vystrašena. Tomu ostatně odpovídají výpovědi v řízení před městským úřadem. Poškozená popsala, že byla tímto chováním otřesena, pociťovala strach, situace byla pro ni nepříjemná a nežádoucí a vyvolala u ní obavy natolik, že se bála o incidentu komukoli říct a následně se obávala cestovat vlakem. Z obsahu správního spisu v této souvislosti plyne, že matka poškozené uvedla, že si všimla, že poškozená se začala bát jezdit vlakem (též str. 6 napadeného rozhodnutí). Tyto okolnosti dokreslují dopad chování žalobce na psychickou pohodu a pocit bezpečí mladé dívky. Tím soud nechce říct, že pokud by k takovému jednání došlo čelem či vůči starší osobě, bylo by snad přijatelné (!).
40. Soud se tak shoduje se správními orgány v tom, že situace popsaná oběma dívkami jednoznačně překračuje pravidla slušnosti a narušuje občanské soužití. Nevyžádaný fyzický kontakt pak v žádném případě nelze omlouvat tím, že se žalobce uvedeným způsobem v minulosti seznamoval, či tím, že snad na takové jednání někdo reagoval pozitivně, jak

uváděl v řízení před městským úřadem. Nevyžádaný fyzický kontakt, byť ze subjektivního pohledu žalobce „jemný“, je zcela nepřijatelný.

41. Podle soudu svědecké výpovědi ve spojení s tvrzeními samotného žalobce v řízení před městským úřadem věrohodně prokazují, že žalobce poškozené ve vlaku sahal na vlasy a následně jí sjížděl rukou po rameni směrem dolů. Takové jednání, coby zásah do osobního a intimního prostoru osoby, je nutno označit za hrubé a neakceptovatelné. Správní orgány na základě výpovědi poškozené a svědkyně prokázaly, že žalobce svým jednáním naplnil formální i materiální stránku přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích.
- Tvrzení žalobce
- o nepravdivosti obvinění nebyla za daného důkazního stavu způsobila zpochybnit dostatečně zjištěný skutkový stav.
42. Soud se v této souvislosti dále zabýval námitkou žalobce, podle níž městský úřad údajně vycházel z tvrzení svědka, jehož totožnost nebyla zjištěna. Soud přisvědčuje žalobci v tom, že muž, který měl do průběhu incidentu ve vlaku zasáhnout tím, že se poškozené dotazoval, zda se něco stalo, nebyl ztotožněn. Uvedený muž však byl zmíněn ve výpovědích poškozené i svědkyně jako součást popisu průběhu incidentu. Správní orgány tuto informaci uvedly pouze jako okolnost popisovanou oběma dívkami. Podstatné je, že napadené rozhodnutí stejně jako rozhodnutí městského úřadu na tvrzeních tohoto muže nestojí a ten ani nevystupoval v přestupkovém řízení jako svědek. Námitka žalobce proto není důvodná.
43. K námitkám žalobce směřujícím proti nesprávnému postupu městského úřadu a zejména proti odborné způsobilosti a nepodjatosti úřední osoby soud uvádí, že tyto námitky žalobce uplatnil již v řízení před správními orgány. Usnesením ze dne 3. 6. 2025, sp. zn. č. j. SLP-KT/47665-25/VOP, SP. ZN. SLP-KT/7961-2024/KRM, městský úřad rozhodl, že oprávněná úřední osoba (referentka přestupků) podjatá není, neboť nemá k nikomu z účastníků incidentu žádný vztah. Skutečnost, že původní rozhodnutí (příkaz městského úřadu ze dne 29. 7. 2024) bylo žalovaným zrušeno s tím, že je třeba všechny účastníky incidentu vyslechnout, pak důvodem podjatosti rovněž není.
44. Pokud žalobce i v žalobě setrvává na tvrzení, že správní úřady, resp. oprávněná úřední osoba, jednají s úmyslem jej poškodit, obohatit se a jsou nekompetentní, soud na základě obsahu správního spisu neshledal v postupu oprávněné úřední osoby žádné indicie nasvědčující tomu, že by postupovala zaujatě vedena úmyslem žalobci škodit. Stejně tak pokuta není příjmem oprávněné úřední osoby, nýbrž veřejného rozpočtu (obce). Skutečnost, že městský úřad a žalovaný žalobci nepřisvědčili, bez dalšího neznamená, že jejich rozhodování bylo podjaté či nekompetentní.
45. Ze žalobní argumentace je zřejmé, že podle žalobce je nespravedlivé, má-li platit pokutu a náklady přestupkového řízení. To však vyplývá přímo ze zákona. Podle § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích lze za přestupek uložit pokutu do 20 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b) nebo c), odstavce 2 písm. b) nebo odstavce 3 tohoto ustanovení. Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, *správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nabržené náklady vrátí.* Pokud byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku, městský úřad postupoval správně, když v souladu s

citovanými ustanoveními žalobci uložil povinnost zaplatit pokutu (při dolní hranici zákonného rozpětí sankce) a povinnost nahradit náklady řízení.

46. Pokud jde o námitku, že žalobce nemá zrzavé vlasy (což zmínila svědkyně ve své výpovědi), tak bez ohledu na to, že barvu vlasů lze jednoduše měnit, tento argument žalobce poprvé uplatnil až v podání, které bylo soudu doručeno dne 16. 2. 2026. Napadené rozhodnutí žalovaného přitom bylo žalobci doručeno dne 19. 8. 2025. Námitka tak byla uplatněna po uplynutí lhůty k uplatnění žalobních bodů, která činí dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 70 odst. 2 větou třetí s. ř. s.). Soud se jí proto pro opožděnost blíže nezabýval.
47. Soud k věci uzavírá, že úvahy žalovaného i městského úřadu jsou v odůvodnění jejich rozhodnutí zřetelně seznatelné a žalovaný rovněž dostatečně reagoval na uplatněné odvolací námitky. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že o spáchání přestupku neexistují přesvědčivé důkazy. Správní orgány se hodnocením výpovědi řádně zabývaly a na jejich základě dospěly k závěru, že nejsou dány důvodné pochybnosti o tom, že žalobce se jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil.
48. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

49. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží; to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a žalovaný je ani nepožadoval, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kateřina Kopečková
samosoudkyně